

Fischer István
(1929-1988)

Magyar-történelem szakos tanárként került a Bányai Júlia Gimnáziumba 1965-ben, ahol igazgatói kinevezést kapott. Tizenhárom éven át, 1978-ig igazgatta iskolánkat, majd 1988-ban bekövetkezett haláláig a Városi Tanács elnökhelyettese volt. A műveltség megőrzését tanácselnök-helyettesként is fontosnak tartotta, dr. Mező Mihály tanácselnök így emlékszik rá a *Forrás* című folyóiratban megjelent interjújában: „ *Fischer Istvánra, a kulturális területért felelős helyettesemre is mindig számíthattam, nagy segítségemre volt például a Bozsó Gyűjtemény befogadásakor a feltételek kimunkálásában.*”

Pedagógusi munkájáról egykori diákja dr. habil. Kozmács István főiskolai tanár, nyelvész így vall a *Hírös Naptárban*:

„Fischer István irányította az iskola munkáját. Kiváló pedagógus volt – később Kecskemét tanácselnök-helyetteseként is sokat tett a városért –, számára a gyerekek mindennél fontosabbak voltak. Eleven osztályként tartottak bennünket számon, ezért szüleink gyakran találkoztak az igazgató úrral. Ő mindig elmondta nekik, hogy valóban megszegtük az iskolafegyelmet, de nyugodjanak meg, ez nem olyan probléma, amit ne lehetne velünk, diákokkal elrendezni. Tőle tanultam meg azt, hogy mindig a gyereket kell figyelni – őt kell önmagára találásában segíteni –, és nem a körülötte lévő szervezetet.”

Korai halála előtt éppen egy esztendővel – már súlyos betegen – elvállalta volt iskolájában a IV. A osztály érettségi elnöki tisztét. A záró megbeszélésen a szokásos értékelés helyett összefoglalta mindazt, amit a tanári hivatásról gondolt. Álljon itt néhány gondolat vallomásértékű, pedagógiai testamentumnak is tekinthető beszédéből:

„Törekedjünk arra, hogy mi is, s a későbbiekben diákjaink is – akik szülők lesznek – az élet minden útján világító fáklyát adjunk gyermekeink kezébe; erős és biztos fáklyát, amelynek lángja akkor is hatalmasan világít, amikor a szülővé érett fiatal a saját gyermeke kezébe továbbadja azt.”

„Életünket csak akkor tehetjük széppé és boldoggá, ha egymást megbecsüljük, meghallgatjuk mások véleményét is, szükség esetén helytelen álláspontokat beismerve változtatunk bírálható magatartásunkon.”

„Az emberi méltóságot mindig és mindenki tiszteelnünk kell. Ezzel kapcsolatban Berzsenyi Dániel írja: Az ember ... az eke mellett is érzi emberi méltóságát.”

„Az a jó vezető és az a jó tanár, aki igényes a munkában, beszédben, a köz- és a magánéletben, aki a kötelességteljesítést elsősorban önmagától követeli meg, és hasonló tevékenységet vár munkatársaitól, diákjaitól. Határtalanul türelmes, amikor a tanulók problémákkal fordulnak hozzá, még akkor is, ha számára kis ügyről, de az egyén szempontjából fontos dologról van szó. Az ilyen magatartás is növeli a vezető tekintélyét. A tekintély, a bizalom szerénységre, felelősségre kötelez. A vezető és a tanár mindenki nyelvén értse a panaszt, és az ő biztatását mindenki érezze meg.”

Pedagógiai tapasztalatainak összegzéseként elmondott hitvallása több mint 30 év távlatából is „erős és biztos fáklya” mindennapjainkban.